

Megalapoztuk a Községi Könyvtár jövőjét

Egy összefogás történelmi krónikája

Örömmel értesítünk minden érdeklődőt, hogy november 14-én, pénteken elkészült a könyvtár bővítés I. ütemének beton alapja! A munkálatok valójában – bár a külső szemlélő számára nem látszódtak – már a tavasszal elindultak. Igaz, ekkor még „magányosan“!

Férjem, Miszori Sándor az én segítségemmel kezdte meg azt az embertelenül nehéz munkát, amelyhez nem is mertünk segítséget hívni, olyan ijesztőnek tűnt. (A szakemberek pedig annyi pénzt kértek volna érte, hogy már erre a célra elfogyott volna a könyvtár pénze!)

Így nem volt más választásunk, magunk láttunk hozzá. Először a belső udvaron útban lévő 6-7 méter hosszan benyúló betontálcás: betonoszlopos kerítést kellett kiásní. (Ezek az elemek a későbbiekben a zsaluzás mellett tettek jó szolgálatot.) Ezt követően a „betonudvaron“ belül kellett „vágatokat“ készíteni a leendő sávalap számára! Itt jöttek elő az embert próbáló meglepetések! Ugyanis a könyvtár épületének volt gazdái az udvaron a legkülönbözőbb vastagságokban szemetet, vakolatot, kútgyűrűt, csatornákat temettek be, sok-sok betonréteggel. Ezért a betonvágógép mellett előkerült a „százéves“ súlyos nagykalapács is, hogy szó szerint centiről

centire haladva utat törjünk a leendő alapnak!

Májustól júniusig ezzel kínlódtunk a háttérben a könyvtár udvarán, a takarékoság jegyében! (Az összes betont nem akartuk feltörni, mert a zsaluzás akkor sok pénzbe került volna!) Az udvaron lévő terasz felét is le kellett bontanunk, ehhez segítséget is kaptunk! (Fehér Istvántól és Vukov Istvántól, valamint munkatársaitól: Bencze Mihálytól, Elekes Lászlótól és Vukov Mátétól.) Rengeteg törmelék gyűlt össze: ebből két nagy konténerrel már elszállítottunk. (Ebben Stiebel László munkatársai és Miklós Istvánné, Kati polgári szolgálatos „kiskatonái“ segítettek Balogh József, Kerekes Péter, Vámosi András és Végh Balázs.) A közeli szomszédok sokszor tanúi voltak mindennek: a hétvégi, a szombati, a vasárnapi munkáknak. A kánikula és a szabadságok miatt egy kis szünetet tartattunk. Összel a beton-törést folytattuk. (Ha nem lett volna ennyi nehézségünk az idén többre juthattunk volna!)

Közben kiderült, hogy egyetlen pályázaton sem nyertünk az idei évben, tehát semmi tőkénk nincsen az olvasók által összeadott forintokon kívül. Október 23-án olvasóinkkal: Szamosfalviné Mónikával és anyósával, Bánóczy Istvánnal, Bánóczyné

Erzsikével, valamint férjemmel együtt „ünnepélyesen“ elkezdtük az alapárok kiásását...

Miszori Sándorné
(A történet leírását – helyhiány miatt – a következő számban folytatjuk. Szerk.)